

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 15 centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 centimen per drukregel.
Reclamen, vermissen en andere artikelen voorgeslagen in het midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEÉ, uitgever en eigenaar van dit blad.
De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.
Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 3 MEI.

Van alles wat.

Men zou een aardigen almanak kunnen maken van alle boekspelingen welke het liberaal ministerie uitgevoerd heeft om de kieswetten op zulk wijze te verknoken, dat alles in een kiezing voordeele der liberalen is ingericht. Alle dagen wordt er een nieuw middel uitgedacht om de wet te verkrachten, de uitspraak der kiezers ten voordeele der geuzen te verdragen en de kiezingen ten voordeele der geuzerij te doen uitvallen.

Weet gij wat zij vandaag hebben uitgedacht? Tot hertoe hadden de provinciale kiezingen plaats den vierden maandag der maand Mei. Dat is altijd zo geweest en niemand heeft daartegen ooit gereclameerd.

In het vervolg zullen de provinciale kiezingen niet meer 's maandags maar zondags plaats hebben.

De gemeente kiezingen zullen ook al zondags gebeuren in plaats van dinsdag.

Gij zult vragen : wat kan dat er aan doen of de kiezing op eenen zondag of op eenen anderen dag plaats heeft. Dat zal inderdaad weinig aan den uitslag veranderen, maar men moet maar een half pog hebben om te zien dat onze ministers daar het inzicht gehad hebben om vele katholieke kiezers te doen thuis blijven.

De kiezing heeft plaats zondags om 9 uren. Dat is meestal het uur dat de hoogmis gedaan wordt. De pastoor, de zangers, de koster, de organist, in het algemeen, alle bedienden der kerk moeten er tegenwoordig zijn, en de geuzen ministers beelden zich in dat dit zooveel stemmen zijn die voor de katholieke kandidaten zullen verloren gaan.

Ja maar mijnheer pastoor, die ook drie dagen oud is, zal wel zorgen van op den dag der kiezing de mis wat vroeger te doen en daar de dorpen van het kanton Tongeren om zoo te zeggen eenen kranen om de stad maken, derwijze dat men uit elke gemeente op een uur tijds naar Tongeren kan steeven, zoo kunnen wij onze fraaie ministers voorzegen dat er geene stem voor de katholieke kandidaten zal verloren gaan en niemand zijne mis zal moeten verwaarlozen.

Mijnheer Rolin, mijnheer Rolin, gij zult iets anders moeten uitdenken om de katholieke kiezers van de stembus te verwijderen. Zeg eens, zou het niet goed zijn van een wet te maken die maar een enkel artikel om bevatten, namelijk het volgende :
« Alwie zijnen paaschen houdt verliest het recht om kiezer te zijn. »

Men weet dat minister Frère de tien frank per maand wil afschaffen, die de katholieken toegestaan hebben aan al de arme menschen wier zonen soldaat moeten worden.

Die tien franken, zegde de minister, zijn zoo weinig dat de menschen er geen merkbaar genot van hebben : zij zullen het nauwelijks gewaar worden, als wij die afschaffen, en voor ons maakt het nauwelijks een miljoen en half.

Voor ons, dat wij zeggen in onze zakken, of in de onzer politieke vrienden.

Tien franken is niets ! Dat is maar 35 centimen laag.

Maar de ongelukkigen die de plaats van barbaarschters op de staats ijzeren wegen bekomen hebben, moeten eenen ganschen dag hun leven in evar stellen voor 40 centimen !

Het is waar dat enkstheeren, die 500 frank laag winnen, 35 centimen voor eenen niet aanzien.

KIEZERS ONTHOUDT DIT.
Al de verzwaren van krijgslasten zijn het werk van liberale ministerien.
Het was onder een liberaal ministerie dat de orten van Antwerpen werden gedecketeerd ;

Het was onder een liberaal ministerie dat de substituante werden afgeschaffd ;
Het was onder een liberaal ministerie dat de jaarlijksche lichting van 40,000 op 42,000 man werd gebracht ;

Het was onder een liberaal ministerie dat die lichting trapsgewijs vermeerdertbaar werd gemaakt, zodat zij nu reeds 45,000 man bedraagt en binnen weinige jaren tot 47,000 man zal hebben.

Het is onder de liberale ministerien dat het budget van oorlog tot 50 miljoen is geklommen, om binnen eenige jaren 60 miljoen en nog meer te bedragen.

Het is een liberaal ministerie dat thans een wetsontwerp neergelegd heeft om een nieuw leger van 50,000 man te vormen, met de jongelingen die zich van den dienst vrijgekocht of vrijgelot hebben.

Dat leger zal weeral miljoenen op miljoenen kosten ; en waar zal men die halen ? Uit den zak der burgers, natuurlijk ; dus : weeral nieuwe belastingen.

En na de reserve zullen de nieuwe fortien komen, de fortien op de Maasoovers ; de Meuse, een liberaal blad, bekent het zelve, en generaal Liagre is als minister van oorlog moeten aftreden omdat hij over dat plan uit de kaart had geknapt.

Dus, kiezers, onthoudt dat, en doet er uw voordeel mee !

De liberalen zijn voor den vrijhandel, 't is te zeggen voor den vrijen invoer der buitenlandsche granen en koopwaren.

Go kunt denken hoe de Franschen, Duitschers, Amerikanen, enz. die hoge belastingen op het Belgisch goet leggen, zich daar de handen in wrijven.

Wilt gij de laatste toepassing van den liberalen vrijhandel kennen, ziehier :
Zonder aanbesteding, nitterhand, zijn de beeldhouwerijen aan het nieuw Natiepaleis, te Brussel, aan eenen Franschman gegeven.

Belgie telt zeker geene artiesten meer. Terwijl men te Parys, te Ryssel en op andere plaatsen de Belgen wegjaagt, roepen wij hier de Franschmans in huis.

Een Engelsche maatschappij zal de balken en ander ijzergerief leveren.

Een Engelsche graver heeft de postzegels geteekend en gedrukt die thans gebruikt worden.

Eene Duitse drukkerij maakt de groote landkaart van Belgie, die twee miljoen zal kosten als zij afgemaakt is.

De nieuwigheden voor ijzeren wegen komen uit Amerika.

Ziedaar den vrijhandel, zooals de liberalen hem verstaan. Met ons geld de vreemde ratten vetten, zelfs die van over zee !

Hoeveel heeft het katholiek ministerie, toen het nog aan het bewind was, besteed voor handel, nijverheid en landbouw ?

Antwoord. — Jaarlijks 16 miljoen 320 duizend franken.

En het liberaal ministerie, hoeveel besteedt dit jaarlijks ?

Antwoord. — Nauwelijks 5 miljoen 's jaars.

Wat geven de katholieke ministeren uit voor de verbeteringen der buurtwegen ?

Antwoord. — Omtrent 5 miljoen.

Wat geven de liberalen vandaag uit ?

Antwoord. — Nog niet het dertigste deel, 't is te zeggen 117 duizend franken.

Hoeveel heeft de staat in vijf jaren tijds geleend ?

Antwoord. — De bagatel van 422 miljoen franken.

Hoeveel liberalen schoolopzieners zijn er in ons land en hoeveel trekken verscheidene hunner ?

Antwoord. — Er zijn in ons land acht en negentig schoolopzieners, dat is elf per provincie, en daarover zijn er verscheidene die eertien duizend frank jaarwedde trekken.

Hoeveel kost in Belgie de hektoliter tarwe aan den landbouwer ?

Antwoord. — Negentien franken ?

En de hektoliter tarwe, hoeveel kost hij aan den landbouwer in Amerika, waar de pachtprijs laag is en de lasten gering ?

Antwoord. — Tien franken.

Hoeveel kost het vervoer van Amerika tot Antwerpen ?

Antwoord. — Vier franken per hektoliter.

Dus, kan de Amerikaanse landbouwer zijne tarwe leveren, te Antwerpen, aan 14 frank. Dat is de ondergang van den landbouw in Belgie, en als de landbouw lijdt, dan lijdt alles.

De liberale politiek zoo opricht als nithangloord mogen dragen : In den geldzak... Geheel die politiek berust op geld.

In al haar doen en laten, straalt immer en altijd de geldzucht door.

De liberalen zijn de Joden der negentiende eeuw...

Al de wetten die zij stemmen, hebben uitsluitelijk ten doel hunne toegestreefs te heroveren en te bestelen, en goede winstgevend plaatsen te stichten voor de vrienden uit den liberalen winkel.

Het school-onderzoek dat voor doel had, de katholieken te tergen en te benadeelen, is te langen laatste een middel geweest om zich dik en vet te mesten door de gelden van het Land.

Terwijl de lasten verhoogd en de burgers langs alle kanten geplukt werden, bleven zij maar voort gouden sier maken en het geld van het land verkwisten aan een werk dat zoo hatelijk als belachelijk was.

Maar het volk wordt dat spelken moede, en heeft oogen om te zien en handen om te voelen.

Het ziet wat er gebeurt en naar welken afgrond wij gaan ; het voelt hoe diep de heeren in onze zakken tasten en dat het geld van boer en burger grootdeels dient niet tot algemeen nut, maar om de zakken te vullen van nuttelooze ambtenaars nietsdoende schoolmeesters enz.

Eigenbelang en nieuwe lasten, nidaar de twee doeleinden der volksbedriegende geuzerij.

Wij hebben het statistisch jaarboek ontvangen, uitgegeven door het ministerie van binnenlandsche zaken. Ziehier, volgens die jaarboeken, welke de uitgaven en de inkomsten van de landbouwers zijn :

UITGAVEN.
(Jaarboek, bladz. 287 tot 291.)

Oplengst van den grond, van de tarwe, zaaizen enz.

Het maaien, in schuur brengen, dorschen, kosten 60,50 fr. per voortbrengst van eenne hektare. Onderhoud van het materieel 18 fr.

Daarbij moet er nog gevoegd worden het overbrengen ter bestemming 8 fr. ; onderhoud van den landbouwer en zijn huisgen 50 fr. ; werk van den landbouwer en zijne vrouw aan 2,50 per dag, maakt per hektare fr. 18,75 ; interest op een kapitaal van 500 fr. dat dagelijks van waarde vermindert, 50 fr. ; middelmatige pachtprijs 102 fr. ; belastingen fr. 9,75.

Al die onkosten te saam gerekend, brengen de kosten van cultuur op 449 frank per jaar en per hectare.

INKOMSTEN.
Hoeveel brengt eenne hektare per jaar op ? Het Statistisch jaarboek zegt ons welke de oplengst geweest is, gedurende tien jaar van de acht bijzonderste produkten ; de middelmatige prijs en het getal bevattende hektaren.

Als men die drië cijfers met elkander vermenigvuldigt, krijgt men voor de oplengst van eenne hektare per jaar van 367,77 frank.

Zoodat de landbouwer die 449 frank per hectare uitgegeven heeft, er maar 367,77 fr. uitbrengt ! Dus een verlies van 81,23 fr. per jaar.

Daar volgens de officiele statistiek !

En die liberale heeren, gelijk Rolin, die zulke schoone statistieken kunnen opmaken, leggen miljoenen frank belastingen op den armen boer !

WELDADEN VAN HET GEUZEN MINISTERIE !!!
16 miljoen belastingen gestemd in 1879 !
14 miljoen belastingen gestemd in 1883 !

En M. Demeure, een uitmuntend liberaal, komt in zijn verslag te schrijven dat het land zich bevindt voor een tekort van 17 miljoen !!!

Kiezers, ziet hoe men u plundert.

Sennat.
In de zitting van den Sennat van verleden dinsdag, heeft de heer senator graaf de Grunne het woord genomen om de aandacht op het gouvernement te roepen op de noodzakelijkheid van de verbetering der buurtwegen.

De heer graaf de Borchgrave heeft van zijnen kant den slechten toestand doen kennen van den weg leidende van Borgloon naar de statie.

De heer minister Rolin-Jacquemyns heeft beloofd de reclamatie der twee limburgsche senatoren met aandacht en welwillendheid te zullen onderzoeken.

Stads- & provincienieuws.
Provinciale kiezingen van den 25 mei.

Kandidaten der katholieke associatie van het kanton Tongeren :

MM. BRIERS FREDERIC
COART JUSTIN
SLEGERS ALPHONSE
VROONEN ARTHUR

De liberale kandidaten laten zich wachten. Zou het geuzenblad te ons vandaag nog niet doen kennen ?

Het is aan den christen mensch verboden de zedeloze en ongodsdienstige geschriften, boeken of gazetten te lezen. Dat gebod is geen uitsluitend van vandaag ; het is zoo oud als de wereld, ten minste het bestaat zoo lang als er zedeloze geschriften bestaan.

Onder de slechtste gazetten van het land mag het geuzenblad van Tongeren geteld worden.

Het zou nogtans te wenschen zijn dat de goede, brave en christelijke lieden van Tongeren van tijd tot tijd dat vuil papierke in de handen namen, om zich een gedachte te maken van de goddeloosheid zijner opstellers, en van de verachting welke de inlazers en de aanbagers van dat blad verdienen.

Sedert drie weken, houdt het geuzenblad zich met niets anders bezig dan met de biecht. Met den paaschtijd hebben de inwoners van Tongeren hunne paaschplicht volbracht, zooals het aan onderdanige kinderen der H. Kerk betaamt.

Dat kan het geuzenblad niet verkroppen. Sedert zo menige jaren predikt het tegen kerk en priester, het randt de H. Sacramenten aan met een woede die geene palen kent, en als het moet de zielen onzer bevolking aan de Kerk onttrokken te hebben, dan komt de paaschtijd aan en de menschen van Tongeren, buiten eenige vreemde landloopers, enige domme knekels die niet weten wat zij doen en eenige plaatsjes-jagers, gaan heel godvruchtig hunnen paaschen houden.

ook nu kwamen hem allerlei droombeelden voor den geest, zoodat hij den volgenden morgen met bezige hoofdlijn wakker werd.

Ja, hij is nu werkelijk wakker : de zon scheen vrolijk in zijne kamer, voor hem lagen zijne kleedingstukken, op de tafel twee pistolen, zijne horlogie, zijne beurs, zijne brievenstasch ; toen hij die zag, overviel hem plotseling de herinnering aan het voorval in den nacht en hij zegde bij zich zelve : Was dat een droom, of werkelijkheid ? Kan men zoo droomen en zoo iets werkelijk zien ?

Hij stond snel op en opende de brievenstasch : alles wat er in behoorde was er in. Al pinzend kleedde hij zich aan en onderzocht nauwkeurig den muur in de nabijheid van den schoorsteen, maar hij ontdekte niets bijzonders.

Bij het heldere daglicht, en terwijl hem het gesnap en gelach zijner soldaten van het voorplein in de ooren klonk, week de somberheid des nachts maar het raadsel bleef onopgelost. Hij ging naar beneden tot zijne manschappen ; zij leevonden zich tevreden en van al het noodige rijklijk voorzien ; de huishoer echter was, naar hem bericht werd, vroegtijdig voor zaken uitgegaan. Bij keerde daarop naar zijne kamer terug waar men hem zijn ontijt bracht.

Daar kwam Winrich, om rapport van Waldhof te brengen, hetgeen de verstrooide aandacht van den officier weder op de buitenwereld vestigde. Volgens Winrich's mededeeling, was men goed ontvangen, van strooi en dekfel voorzien, terwijl het aan spijs en drank niet ontbrak.

De molenaar, zoo eindigde Winrich zijn verhaal, ziet er uit als een echte spitsboef, dien ik niet veel vertrouwen zou schenken ; maar Henriette, de dienstmaagd van de dame, is een pronkstuk van een meid !

Het had voor Schellenberg iets onaangenaams

Dat kan het geuzenblad niet verdragen en sedert drie weken is het aan Traaskallen tegen de biecht, dat hooren en zien vergaat. Zulke razernij was nooit te zien, zelfs niet bij de bevestigde vijanden van den godsdienst.

Wij die geenoedzaakt zijn alle weken dien ongezuuten rimram te lezen, wij zeggen ons dikwijls dat het toch jammer is dat de menschen van Tongeren niet van tijd tot tijd kennis maken met den inhoud van het geuzenblad. Voor die schrijvers is niets heilig, niets is eerbiedwaardig, alles wat aan de kerk raakt moet zangerand, besmeurd en vernield worden.

Men zou de taal dier ellendelingen kunnen verachten ; er zijn immers ten alle tijden en overal van die lafhertige booswichten geweest die zich het aangezicht verbergen om alles aan te randen en te besmeuren wat aan Kerk of Godsdienst raakt. Wij zouden daar ook vandaag geene aandacht op geven, ware het niet dat het tongersch geuzenblad spreekt in name onzer liberale associatie en tot oorzaak dient aan de bazen onzer tegenpartij. Ja, burgers van Tongeren, wat het geuzenblad zegt, dat is de gedachte van onze liberale associatie, dat zijn de leden der liberale associatie die dat zeggen.

En binnen kort zullen diezelfde mannen u weer achterna loopen om u uwe stemmen te vragen. Mande die hunne paaschplichten niet volbrengen, die de H. Sacramenten aanranden, die de inwoners van Tongeren aansporen om zich niet meer biechten te gaan, zulke menschen kunnen geene aanspraak maken op de stem van een christen mensch.

En diezelfde mannen zijn het die in onze officiele scholen den catechismus door de kinderen doen aanleren ! Wie weet of er onder de Vlaamsche vertalers van het geuzenblad, geene zijn die honderd franken trekken om den catechismus te onderwijzen !

Het zijn overigens slimme theologanten die het geuzenblad inblazen. Zij beginnen met u te vertellen dat de biecht nooit in gebruik was voor de twaalfde eeuw en dat zij een uitsluitend van het Concilie van Trente ; en een weinig verder verzekeren zij dat de bisschop Nectaris van Constaantinopel, in de vierde eeuw de biecht in zijn bidom afschafte.

Is dat toch aardig, hé ! In de vierde eeuw schafte men de biecht af die acht honderd jaren later nog niet bestond ! En om zulke ongerijmdheden voor den dag te brengen, hebben de twee slimme hunne koppen bijeen gestoken en hun gansche verstand samen gesmolten.

En dat zijn de mannen die aan de leden van Tongeren hunne plichten komen leeren. Och Heer, heb toch medelijden met hen.

Wij lezen hierover in het *Fondsblad* :

« De liberale gazetten, altijd vol eerbied voor den godsdienst onzer vadersen (?) kiezer gewoonlijk den Paaschtijd uit om eenen uitval te doen tegen de biecht.

« Zij hebben ongelijk.

« De biecht is niet alleen een noodzakelijkheid voor het geestelijk welzijn van den mensch ; zij is bovendien nog nuttig onder een maatschappelijk oogpunt.

« Zoo meldt ons een weekblad dat, ter gelegenheid van de Paaschevenen, te Rome, verscheidene priesters aan de staatskassas aanzienlijke sommen hebben teruggegeven.

« Die sommen waren hun, onder het geheim der biecht, toevertrouwd door ambtenaars welke ze ten onrechte hadden ontvangen en die, door de knaging van hun geweten, tot het goede spoor waren teruggekeerd.

« Indien nu de Belgische liberalen, vooral de

en hinderlijks, toen hij er aan dacht hoe het verstandige meisje met zijne soldaten in aanraking was gebracht, maar hij vond best dit niet te laten optuiken, en vroeg :

« Is de dame zelve niet voor den dag gekomen ?

« Neen, die schijnt als een uil in haar nest te zitten ; maar Henriette is zulk een volmaakt vrouwpersoon, als ik ooit gezien heb, overal weet zij raad voor en mocht er iets aan hapieren, haar vriendelijk gebaat maakt alles weder goed.

« Onze leden hebben zich toch ordelijk gedragen ?

« Zeer goed ! Zij heeft den rechten takt, een ieder op een eerbedigen afstand te houden en dan was ik er ook bij met mijne instructie. Ik zou het ook niemand raden, haar een schreden te na te komen. Toen alles in gereedheid was gebracht ging zij weer in huis en wij hebben haar in het geheel niet meer gezien.

« Spoedig kwam ook de hoofdcontroleur van Eversberg aan, en de voormiddag verdween onder allerlei gesprekken. De soldaten verdwenen heden ook rust gegund, maar morgen zou de geregelde dienst aan de grenzen beginnen. 's Middags werd alleen voor Schellenberg en den controleur gedeekt, want Marx was nog niet wedergekeerd. De officier zocht iets naders nopens den man, die zijnen afkeer zoo opwekte, te vermannen, maar de beambte wist slechts mede te deelen, dat Marx jegens zijne goedheid in aanzien stond, maar tevens om zijn hard en streng karakter zeer gevreesd werd. In den namiddag ging Schellenberg mede naar Eversberg, en toen hij 's avonds laat terug kwam, had Marx zich reeds ter rust begeven.

« De nacht verliep zonder de minste stoornis.

(Wordt vervolgd.)

DE OUDE SMOKKELAAR

(5^e VERVOLG.)

— Zeg mij toch eens, mijnheer Marx, op welk een wijze is die dame in die half verbrande en half vervallen woning gekomen ?

Marx bedacht zich eenige oogenblikken en scheen slechts tegen wil en dank bereid te zijn om de volgende opheldering te geven :

« Toen de adellijke familie, aan wie dat landgoed behoorde, migatorven was, wist het gerecht die dame nog uit te vinden als een nabestaande van de laatste bezitter. Daar zij niet wist waar zij anders blijven moest en er zich geen koper opdeed voor de boel, zoo betrof zij met hare dienstmaagd dat goed.

« Waar leefde zij dan van ?

« Van de pacht die de molenaar moet opbrengen, en van eenige geringe opbrengsten door de boeren verschuldigd, die te arm waren om de boersom in eens af te lossen. Het is te weinig om ordentelijk van te leven en te veel om van te sterven.

« Gij moest het in zijn geheel kopen, mijnheer Marx.

« Daar beware mij de hemel voor ! Doch wat ik zeggen wilde : ik ben gewoon, voor dat ik naar bed ga, nog een glas punch te drinken. Drinkt ge niet mij mede, luitestaat ?

« Waarom niet ?

« Marx liet het water brengen en maakte toen,

in de aangrenzende kamer, twee glazen van dien gloeienden drank klaar. Schellenberg zou tot anderen gedachten gekomen zijn, als hij gezien had, hoe de oude kerel in een der glazen een fijn poeder had gemengd, maar hij merkte er niets van en dronk zonder erg het hem aangeboden glas uit dat hem, hoewel het hem wat sterk voorkwam, toch zeer goed smaakte. Hij begaf zich daarop naar zijne kamer, sloot die van binnen goed toe en legde zich zoo spoedig mogelijk, ter rust.

Ofschoon de vermoede jongeling oogenblikkelijk in een schijnbaar diepen slaap viel, zoo bleef toch op eene zonderlinge wijze, een deel van zijn zieleleven in een wakenden toestand, en hem ontging niets van de werkzaamheden der uiterlijke zinna, welke hem door een onmiddellijke geestelijke aanschouwing zoo helder werden, dat hij allerlei indrukken snel en krachtig in zich opnam, zonder daarvan een helder bewustzijn te hebben.

Zoo scheen het hem toe, terwijl hij met gesloten oogen daar lag, als of een zeker gedeelte van den wand, dicht bij den schoorsteen, zich opende, een hand met een dierentanteern daaruit in voorschijn kwam en eene volledige gestalte in kronnende houding langzaam volgde, welke daarna in hare volle grootte zich ophief — die was Marx, de eigenaar van het huis, maar die er nog veel granslootiger uitzag, dan over dag, ja, wezenlijk afschuwwekkend door de vast samengeknepen lippen en de diep ter neder geslagen wenkbrauwen !

Schellenberg wilde opspringen en den indringer aanspreken ; maar hij vermocht geen lid van zijn lichaam te verroeren ; hij kon slechts waarnemen wat de afgrijselijke bezoeker voornemens was te doen. Langzaam sloop hij naar het ledekant, liet het volle licht van de lantaerna op den slapende vallen en deed daarop met zijn hoofd een teken, als wilde, hij te kennen geven, dat het onderzoek

eigenlijk overbodig was. Daarop liet hij het licht op de tafel schijnen en schoot met haast op de welgevulde brievenstasch toe ; hij zette de lantaerna op zijde en begon wat er in den brievenstasch was, uit te pakken. Het papiergeld, hetwelk hem het eerst in handen kwam, legde hij, zonder het zelfs na te zien, op zijde, maar de instructie voor den dienst, welke hem daarop in de oogen viel, sloeg hij in allerij open en las het begin, terwijl hij mompelde :

« Schellenberg — werkelijk Schellenberg — hij kan het dus niet zijn ? Maar bedaar! las hij nu het gehele stuk door, terwijl tusschen beide een boosaardig gegrijs op zijn gezicht zichtbaar werd. Daarop opende hij een tweede papier, het brevet van den officier, en hij las met zeker genoegen : « Frederik Schellenberg, zoon van den majoor Schellenberg. »

Hij pakte de papieren weder in de brievenstasch, nam de lantaerna op en bekeek nog eens vluchtig den slapende. Daar bemerkte hij iets dat hem bedremmeld maakte, hij greep naar het snoer dat om den hals van Schellenberg hing, trok het te voorschijn en toen viel hem de daaraan vastgemaakte ring in het oog ; zijne beide oogen paalden uit, toen ze beschenen werden door het volle licht van den lantaerna.

De slapende deed, of geloofde ten minste zijn uiterste best te doen om zich te verroeren, al was het maar om te zuchten en te steunen, maar te vergeefs, de looden macht van den schijn dood drukte hem ter neder. Marx zegde :

« Mijne vraag is dus nog niet ten einde ! Ongelukkig ! die ring is uw verdriet !

« Na nog een woedenden blik op den slapenden geworpen te hebben, verwijderde hij zich wederom door de opening in den muur, die zich achter hem toesloot en alles was hiernaed afgevoelen.

Schellenberg viel toen werkelijk in slaap, maar